

LUCEAFĂRUL DE DIMINEAȚĂ

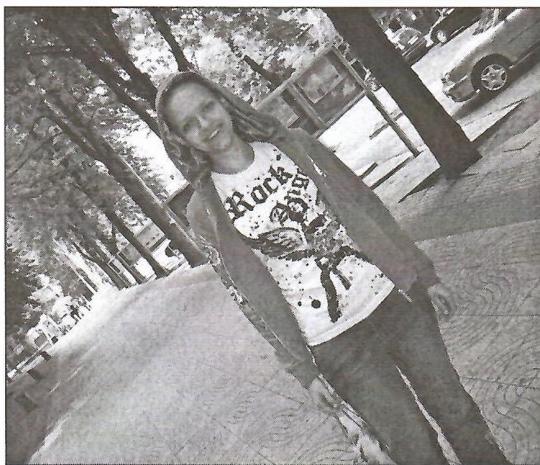
Grigore Vieru a fost un mare poet al plaiului nostru. El a fost sufletul Patriei, pe care a iubit-o cu ardoare. A luptat pentru acest pământ ca nimeni altul și fiecare fi-rișor de țărână din Moldova este îmbibat cu dragostea lui Vieru. El a purtat războiul cu ignoranța și nesimțirea aproape că de unul singur, aliații săi diminuându-se pe an ce trecea. Înarmat cu Sabia Poeziei și apă-rindu-se cu Scutul Românismului, el încerca să învingă balaurul, dar numai îi tăia un cap, că în locul lui creșteau două și mai înfloritoare. Așa a ajuns Gr. Vieru un martir, sacrificându-și întreaga viață pentru o cauză ce la prima vedere pare sortită eșecului. Însă nu e așa. Căci noi, cei ce au prinsă cu rădăcini trainice în suflet lupta pentru românism, cei ce respiră dreptate și căroră le curge prin vene dragostea pentru frați, noi nu vom lăsa baltă nimic din ce a început Grigore Vieru. Vom duce mai departe, vom striga în lume, vom proslăvi în cele patru zări ceea ce el, marele maestru, a lăsat neterminat, fiind răpit cu cruzime de lângă noi.

A plecat între stele, devenind și el una din ele. Grigore Vieru e **Luceafărul de dimineată**, fratele spiritual al lui Eminescu – Luceafărul de seară. El ne veghează de sus lectu-ra zi și noapte, îndreptându-ne pe drumul drept. Luceferii sunt ca niște faruri din Alexandria, care cu lumina lor ne ghidează pașii pe drumul cărților și noi știm că nu ne vor lăsa de izbe-liște.

Însă, oare nu este păcat să ne amin-tim de Gr. Vieru doar pentru că el a plecat dintre noi tragic și prematur? Oare nu ar fi mai bine să păstrăm în memorie ceea ce a făcut el în tumultuoasa-i viață? Să ținem minte că am învățat a citi din **Albinuța** lui. Să ținem minte cum pentru el **Patria** și **Mama** erau un tot întreg. Să ținem minte al său **Legământ**. Să ținem minte toate poeziile lui, care înfloreau ca niște zimbete pe chipurile copiilor.

Cîtă bucurie aducea el! Asta să păstrăm în suflet despre Grigore Vieru! Asta să între în eternitate despre maestrul!

Așadar, desigur că e tragic faptul că am fost jefuiți brutal, că ne-a fost luat poetul, dar trebuie să ne menținem cre-dința că el se află într-o lume mai bună... Credința în Dreptate... Credința în Româ-nism...

DORUL PLECAT ÎN ȚĂRILE CALDE

În timp ce **Clopotnița** strălucea în lacrimile soarelui, furnicile satului se îndreptau spre **Biserica Albă**, căci în inima ei se află alinarea pentru toți.

– Chinuiți și bătrâni suntem, asta este **Povara Bunătății Noastre**. Singuri în oceanul învolburat al vieții, părăsiți de soartă; cei, care ne umpleau sufletul, sunt parcă într-un alt capăt de pământ. Ce folos că și **Casa Mare** îi așteaptă cu brațele deschise, dacă nu are pe cine mângâia?

O lacrimă amară zburde de pe fața arsă de potopul de griji. **Frunze de Dor** se închină în fața durerii abisale ce se îndrepta spre lăcașul salvator. Erau cu toții oboșiți să poarte în spinare o povară greu de imaginat, știindu-și puii departe de aripa lor protectoare...

– Au zburat și **Păsările Tinereții Noastre**, a rămas pustiu cuibul părintesc... Ne răsplătesc nopțile în care nu am pus geană pe geană, cu un ciripit răzleț la fiecare jumătate de an...

– Clepsidra vieții se scurge, iar când noi vom pluti spre neant, va fi mult prea târziu pentru regrete. Poate că vor ciripi iertare puii, stropind locul nostru de veci, însă, ce folos... Stoluri-stoluri vom pleca, iar ei își vor aduce cu tristețe aminte de cei ce au vegheat lângă leagăn.

– Tinerețea aduce cu sine orbirea, iar pușorii noștri de aur nu își dau seama că nu trebuie să alerge după faimă și bani, ci să dobândească înțelepciune.

– Viața este cea mai bună școală. Se va întoarce roata, iar odată cu maturitatea, vor vedea și dragii noștri cum e să crești o altă viață sub aripă, ca apoi să rămii nemângâiat în fiecare zi și noapte. Să te trezești dimineața cu casa pustie, care strigă, disperată, la cei ce au umplut-o cândva cu clopoștii firavi de fericire infantilă.

– Să ne rugăm pentru sănătatea lor, ca să trăiască în profundă pace, în orice colț al lumii. Să îi păzească Domnul de acei balauri nemiloși, care te mănincă din rădăcină...

Însă, când au ajuns la biserică, toți au amuțit, au uitat de griji și de nevoi. Au uitat pentru o clipă de dorul ce îi macină. Au lăsat toată otrava sufletului la ușă, intrând curați ca o fecioară. Și-au spălat păcatele, dar mai ales s-au rugat pentru puii cei de departe. Iar ei, de acolo, de după oceane și mări, simțeau o căldură în inimă, căci nimic nu se poate compara cu dragostea fierbinte a părinților. Ea te însoțește peste tot, e ca un înger păzitor, care te veghează. Părinții trimit îngerii din biserică, de parte, deasupra norilor, de unde văd totul. Ei te păzesc mereu, căci nu închid un ochi. Iar în cuibul bătrânesc se oftează mai liniștit, căci au credință că biserică și îngerii vor îndrepta puilul pe cărările drepte ale vieții.

Bine că mai există ceva **Frumos și Sfânt**, care să aline durerile tuturor...

MANCHESTER UNITED, ÎN INIMA CHIȘINĂULUI

Clasa noastră este ca o echipă de fotbal. Mi-ar plăcea să cred că suntem *Manchester United*. Înainte ca cei ce țin cu alte cluburi să strîmbe din nas, explic și de ce... De fapt, nu e deloc greu de ghicit... Ei sînt campionii Angliei și, mai important, ai Europei.

Aș fi putut asemăna clasa și cu naționala Spaniei, care a cîștigat Campionatul European, însă ea are doar două titluri în toată istoria, pe cînd *Manchester United*, ah!, ce trecut prestigios are...

În loc să enumăr toate cupele, campionatele, titlurile, care ar ocupa prea mult

loc pe pagină, vă spun și de unde a venit asemănarea.

În clasa noastră, ca și în minutul club de fotbal, există desigur, staruri. Cei care atrag atenția „presei”, sînt foarte populari și, din această cauză, un pic (sau mai mult) aroganți. Da... sînt cîțiva Ronaldo și la noi. Diferența este că jucătorul portughez este cel mai bun fotbalist din lume, și-a obținut faima prin muncă asiduă și talent înnăscut, însă starurile noastre nu prea au cu ce se lăuda...

Mai avem și jucători „tăcuți”. Pe teren ei nu se prea deosebesc în mod special, ca Ronaldo, nimeni nu se uită la ei, nu sînt faimoși, însă fanii adevărați știu că ei sînt baza echipei. „Tăcuții” sînt loiali, nu le fug ochii după bani, nici nu doresc să se mute la *Real Madrid* din cinci în cinci zile. Ei sînt cei care susțin starurile, ei sînt cei care trec de adversari, ei sînt cei care pasează. Nu prea au multe goluri la activ, însă fără „tăcuți”, media clasei ar cădea brusc și mult.

Mai sînt și jucători, pe care îmi place să îi numesc „pentru sine”. Pe teren, ei parcă nu fac parte din echipă, ei evoluează doar pentru glorie proprie. Sînt egoiști, nici nu

prea se pricep să dea goluri, dar nici nu dau mingea altora. Țin să menționez că atît la *Manchester United*, cît și la noi în clasă aceștia se întilnesc rar de tot.

Ceea ce nu am găsit în clubul meu preferat, dar am găsit la noi în clasă este „coada”. La *Manchester United* sînt selecțai numai cei mai buni, deci codași pur și simplu nu există. La noi...

Ajungem și la final. Însă nu pot să termin fără a spune, demn, cu mîna la inimă: Sir Alex Ferguson! Omul pe care îl respect cel mai mult în lume. Creierul din spatele echipei, cîrmaciul, omul datorită căruia *Manchester United* este ceea ce este. Nu pot să descriu în cuvinte profunda mea admirație pentru Sir Alex. Iar la noi în clasă, aceasta este doamna profesoară Maria Rotaru. Cea care nu iese pe teren, dar de pe banca tehnică ia cele mai bune decizii, calculează șanse, își face griji și ne ține pumnii. În plus, ea știe să deosebească starurile, tăcuții, codașii, unii de alții, dar știe să îi și trateze pe toți cu aceeași dragoste.

Da, clasa noastră este *Manchester*-ul Liceului „Gh. Asachi”... Sper să îndreptăm așteptările...

O LUME IREALĂ ȘI TOTUȘI ADEVĂRATĂ

Motto: „Literatura fantastică este o literatură care explorează cîmpul posibilului, așa cum ne permite știința să-l întrezărim. Ea este un fantastic încadrat într-un realism.”

(Michel Butor)

Literatura *fantasy* îți prezintă o lume nouă, cu alte reguli, cu alte obiceiuri și alți oameni. Te introduce într-un alt univers, cu propria realitate. Însă greșim amarnic, crezînd că nu este adevărat. Căci, așa cum îi spune Albus Dumbledore lui Harry în ultimul volum al bestsellerului internațional *Harry Potter*: „Bineînțeles că toate lucrurile s-au întîmplat în mîntea ta, dar de ce asta ar însemna că nu sînt adevărate?”

Așa e și cu literatura fantastică. Lumea ei, deși diferită de a noastră, e reală, înca-

drată între pereții adevărului. Lumea *fantasy* este în veșnică metamorfoză, pentru că ea se abate de la regulile normalului. Și, atunci cînd legile sînt în continuă schimbare, cum poți să fii sigur unde trăiești? Cum poți să fii sigur în ziua de mîine?

Asta e diferența între lumea creată de literatura fantastică și lumea noastră. Cufundîndu-te într-o carte, uiți de legile normale, de matematică, fizică și chimie și te bucuri de un univers ce trece peste obișnuit, ce calcă cu putere peste linia monotoniei și a insipidului.

De aceea, literatura *fantasy* înseamnă o lume nouă, anormală, dar care nu este mai puțin reală.

Doina EMILIAN, clasa a IX-a „G”,
Liceul român-francez „Gheorghe Asachi”